

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

UMBRELLA s.r.o., IČ: 252 99 352
se sídlem Jičínská 65, Volanov, 541 01 Trutnov,
zastoupen JUDr. Michalem Hruškou,
se sídlem Svatojanské nám. 47, 541 01 Trutnov

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2022, č. j. MZP/2022/550/917

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Hradec Králové (dále jen „Inspekce“), ze dne 8. 6. 2022, č. j. ČIŽP/45/2022/4364, podle kterého byl žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech a byla ji uložena pokuta ve výši dvou milionů Kč, za následující přestupky projednané ve společném řízení:
 - přestupek podle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech, tj. porušení povinnosti podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, kterého se dopustila tím, že **provozovala mobilní zařízení v rozporu s provozním řádem** („PŘ“), který je nedílnou součástí povolení k provozu zařízení, a to konkrétně v rozporu s kapitolou 3.1 PŘ z roku 2020 - „dokladování kvality přijímaných odpadů“, s kapitolou 3.5 PŘ z roku 2020 - „sledování kvality upravených odpadů“, s kapitolou 5.1 PŘ z roku 2015 a 2020 - „průběžná evidence o odpadech, hlášení o produkci a nakládání s odpady“, s kapitolou 5.3 PŘ z roku 2015 a 2020 - „provozní deník“.
 - přestupek podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech, tj. porušení povinnosti podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech nakládat s odpady pouze v zařízení určeném pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu, kterého se dopustila tím, že **na pozemcích p. č. Xa, Xb, Xc a Xd, k. ú. X provozovala stacionární „recyklační středisko odpadů“ spočívající ve sběru/výkupu odpadů, jejich soustřeďování/skladování, úpravě/recyklaci, ke kterému neměla povolení příslušného krajského úřadu.**
2. Při kontrole České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové, která byla zaměřena na provoz mobilního zařízení k využívání odpadů (recyklační linky) s přiděleným IČZ CZH00454 a která se uskutečnila na výše uvedených pozemcích v k. ú. X, bylo zjištěno, že se zde nachází několik desítek tisíc tun odpadů (odpady přijaté k úpravě na recyklačním zařízení, produkty recyklace – nadsítná i podsítná frakce, další odpady vzniklé při provozu recyklační linky). Areál byl na vstupu označen jako „Recyklační středisko P.“, veškerá činnost byla provozována pouze na základě souhlasu/povolení provozu mobilního zařízení vydaného příslušným krajským úřadem. Inspekce rozsah a charakter tohoto zařízení hodnotila jednoznačně jako provoz stacionárního zařízení, jehož součástí je/může být recyklační linka, bez potřebného povolení příslušného správního úřadu. Dále pak zjistila, že i v rámci provozu mobilního zařízení, tak jak bylo povoleno včetně platného provozního řádu, se společnost dopustila porušení několika částí provozního řádu (viz též výše).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně v žalobě konstatuje, že ČIŽP ve svém rozhodnutí uvádí: „...Dle údajů uvedených v PŘ platných ve sledovacím období (tj. ode dne 1. 1. 2019 do dne 24. 8. 2021) mělo MZ jedno místo pro parkování (definováno v PŘ z roku 2015) / jednu stálou plochu pro umístění (definováno v PŘ z roku 2020)...“ A dále v textu nastiňuje svůj výklad, že „...bylo nutno pojem místo / pozemky / plocha pro umístění MZ uvedených v PŘ nutno chápat ve smyslu parkování MZ...“ Žalobkyně s tímto názorem nesouhlasí, jednalo se přinejmenším o neurčitý právní pojem, který byl v provozním řádu použit, žalobkyně tak jednala **v dobré víře, že je možné kombinovat mobilní i stacionární využití daného zařízení**. Neurčitý právní pojem použil jiný správní orgán – Krajský úřad Královéhradeckého kraje, nikoliv žalobkyně.

4. Změna označení z parkování (2015) na umístění (2020) nebylo nahodilé. V provozním řádu (PŘ) popsané místo stálého umístění bylo projednáno s dotčenými orgány (zejména Městský úřad T., odbor životního prostředí a KHS Královéhradeckého kraje, územní pracoviště T.).
5. Podle § 2 odst. 3 správního řádu potom platí, že správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře. Správní orgán tak měl minimálně v tomto bodě v přestupkovém řízení rozhodnout ve smyslu zásady *in dubio pro reo*.
6. V době schvalování PŘ nebyl účinný současný zákon o odpadech. Předložený PŘ je v režimu zákona č. 185/2001 Sb. Ze schváleného PŘ tak nevyplývá, že by bylo stacionární využití daného zařízení zakázáno. Je tudíž v tomto rozsahu nemožné, aby žalobkyně provozovala předmětné mobilní zařízení v rozporu s PŘ.
7. Podle čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR „Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“
8. Zde je potřeba pro dokreslení situace uvést, že pro řádný provoz podle nového zákona o odpadech je nezbytné projít řízením o EIA, územním rozhodnutím a o povolení provozu. Uváděná řízení zaberou dlouhý čas, předmětné povolení je v řádu 2 a více let. V době kontroly dne 24. 8. 2021 byla prováděcí vyhláška č. 273/2021 Sb. účinná teprve 14 dnů, a to od 7. 8. 2021.
9. Podle žalobkyně není možné sankcionovat zároveň podle schváleného PŘ a zároveň za provoz nedovolený. Mezi danými skutkovými podstatami by měl být v daném případě **vztah subsidiarity**. Pokud někdo překračuje nebo se jinak vymezuje od schváleného PŘ, bude se jednat pravděpodobně ve velké části případů o nakládání s odpadem mimo zařízení určené pro nakládání.
10. Žalobkyně by tak nebyla odpovědná za přestupek podle § 121 odst. 1 písm. f) zák. o odpadech. Rovněž by se neměla uplatnit přitěžující okolnost spáchání více přestupků.
11. Souběh by nebyl možný ani z druhé strany. Pokud je žalobkyně sankcionována za to, že nakládala s odpady bez povolení, není ji zřejmé, proč je sankcionována ještě za provoz podle provozního řádu.
12. V důvodové zprávě k zákonu o odpadech se uvádí: *„Zařazení jednotlivých skutkových podstat přestupků do příslušných sazeb bylo provedeno v návaznosti na platnou právní úpravu a s ohledem na závažnost přestupku, zejména z hlediska toho, zda spáchání přestupku může mít přímé dopady na životní prostředí nebo lidské zdraví, nebo zda se jedná spíše o přestupek administrativního charakteru.“*
13. Správní orgány tvrdily, že administrativními pochybeními mohlo dojít k ohrožení zájmů chráněných zákonem. I kdyby to byla pravda, jednalo by se o zásah nepřímý. Jednání žalobkyně je tak potřeba posuzovat jako **spíše administrativní chybu než jednání s přímým dopadem**. Od toho by poté měla být posuzována výše pokuty, která je dle žalobkyně neúměrně vysoká. Z vyjádření žalobkyně i žalovaného přitom vyplynulo, že některé administrativní náležitosti jako např. doklady prokazující kvalitu byly více méně doloženy. V použitých formulářiích není na rozdíl od správných formulářů natolik velký rozdíl, že by mohl být ohrožen zájem chráněný zákonem – administrativní chyba byla malého rozsahu. Dále správní orgány uzavřely, že provádění analýz vstupů i výstupů podle tab. č. 10.4 vyhlášky č. 294/2005 Sb. namísto podle tab. 10.2 téže vyhlášky bylo možné za

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

určitých podmínek akceptovat. Žalobkyně též uvedla, že provozní deník již vede v požadovaném rozsahu.

14. Pokuta ve výši 2 miliony Kč je pro žalobkyni **likvidační**. Z účetní závěrky pro rok 2020, která je veřejně dostupná v obchodním rejstříku, vyplývá, že aktiva netto činí 69,6 milionu Kč. Správní orgány ve svých odůvodněních naprosto mylně odkazují na aktiva brutto ve výši 106 milionů Kč. V daném řízení však mají smysl pouze aktiva netto. Žalovaný se tak při ukládání pokuty spletl v aktivech společnosti o přibližně 40 milionů Kč, což představuje zhruba 34 % z výše aktiv, pro kterou shledal jako adekvátní pokutu ve výši 2 milionů. Žalobkyně zaměstnává 20 zaměstnanců. Byla by tak považována za malého podnikatele podle metodiky ministerstva průmyslu a obchodu, která je dostupná na webu ministerstva průmyslu a obchodu (do 50 zaměstnanců, aktiva do 10 milionů eur). Vzhledem k současné napjaté ekonomické situaci jde skutečně o pokutu pro žalobkyni likvidační.
15. Jako zcela zavádějící považuje žalobkyně tvrzení, že jednala úmyslně s cílem dosažení vyššího zisku v souvislosti s výstavbou dálnice D11. Je obecně známo, že výstavba dálnice na Trutnovsku je komplikovanou stavbou již řadu desítek let a výstavba plánovaná již léta ještě nebyla ani zahájena. Své tvrzení ČIŽP nijak nedokládá. Nadto je její tvrzení v rozporu s jinou informací uvedenou v jejím rozhodnutí, když sama přiznává, že žalobkyně působí v oboru minimálně už od roku 2009; do obchodního rejstříku byl žalobkyně však zapsána již v roce 1998.
16. ČIŽP ve svém rozhodnutí uvádí: *„Jedině takto přísný trest může plnit funkci výchovnou, ale i represivní. Účelem exemplárního potrestání je mimo jiné i odstranit veřejnost, resp. další subjekty od provádění takového nelegální činnosti.“* Komentář k § 37 zákona o přestupcích a řízení uvádí následující: *„Toto ustanovení stanoví okolnosti a skutečnosti, k nimž je správní orgán povinen přihlédnout při určování druhu a výměry správních trestů. Jedná se o projev dvou zásad při ukládání správních trestů, a to obecně zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace správních trestů. Správní orgán musí dostát oběma těmito zásadám. Pokud by totiž uložený správní trest byl uložen v rozporu s obecně stanovenými podmínkami v přestupkovém zákoně či ve zvláštním zákoně, pak by šlo svévolné, a tudíž nezákonné rozhodnutí (došlo by k porušení zásady zákonnosti). Uložil-li by správní orgán správní trest, kterýžto by neodpovídal individuálním okolnostem přestupku (tedy především těm okolnostem stanoveným v tomto ustanovení), pak by šlo opět o rozhodnutí nezákonné (jelikož by byl porušen princip individualizace správního trestu).“* (BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠŤASTNÝ, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-11-3]. ASPI_ID KO250_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.) Správní orgány v daném případě nedostatečně uvážily individualitu žalobkyně, ČIŽP dokonce výslovně uvádí, že chce udělit exemplární trest, který je v demokratickém a právním státě nepřipustný.
17. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“* Rozhodnutí v dané věci mělo charakter exemplárního trestu a vybočuje od rozhodování podobných případů. Je pouze s podivem, že toto přiznává ve svém rozhodnutí též ČIŽP. Shora uvedenou zásadu je třeba uplatnit s ohledem na § 177 odst. 1 správního řádu. Pokuta je ve zjevně nepřiměřené výši podle § 78 odst. 2 SŘS.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, případně aby upustil od trestu za správní delikt, případně snížil výši uložené pokuty.
19. Žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí (zejména popis zjištěného způsobu a rozsahu provozu zařízení v daném areálu), kdy činnost v areálu je nutno jednoznačně označit jako provoz stacionárního zařízení bez potřebného povolení, nelze jej hodnotit jako porušení provozního řádu mobilního zařízení. Nadto ovšem společnost v rámci provozu recyklační linky nepostupovala v souladu se schváleným provozním řádem, neplnila povinnosti pro provoz stanovené, konkrétně se jednalo zejména o řádné vedení průběžné evidence, vedení provozního deníku. Byly tak naplněny skutkové podstaty dvou přestupků, které byly v přestupkovém řízení potrestány.
20. Žalovaný k otázce výše pokuty a jejího odůvodnění odkázal jednak na odůvodnění prvoinstančního orgánu, zejména pak na odůvodnění uvedené na str. 13 až 17 napadeného rozhodnutí.
21. Při kontrole České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové, která byla zaměřena na provoz mobilního zařízení k využívání odpadů (recyklační linky), s přiděleným IČZ CZH00454 a která se uskutečnila na výše uvedených pozemcích v k. ú. X, bylo zjištěno, že se zde nachází několik desítek tisíc tun odpadů (odpady přijaté k úpravě na recyklačním zařízení, produkty recyklace – nadsítná i podsítná frakce, další odpady vzniklé při provozu recyklační linky). Areál byl na vstupu označen jako „Recyklační středisko P.“, veškerá činnost byla provozována pouze na základě souhlasu/povolení provozu mobilního zařízení vydaného příslušným krajským úřadem. Inspekce rozsah a charakter tohoto zařízení hodnotila jednoznačně jako provoz stacionárního zařízení, jehož součástí je/může být recyklační linka, bez potřebného povolení příslušného správního úřadu. Dále pak zjistila, že i v rámci provozu mobilního zařízení, tak jak bylo povoleno včetně platného provozního řádu, se společnost dopustila porušení několika částí provozního řádu.
22. Jako pochybení administrativního charakteru byla označena pouze zjištěná porušení provozního řádu, ani tato zjištění však nelze bagatelizovat. V žádném případě však jako pouhé administrativní pochybení není hodnocena absence požadovaného povolení provozu stacionárního zařízení, naopak je tento přestupek hodnocen jako závažný.
23. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval i samotnou výší pokuty, stejně tak i namítaným likvidačním charakterem pokuty. Vzhledem k tomu, že společnost ve svém odvolání neuvedla žádné konkrétní důvody, vycházel pouze z jemu dostupných informací, a to zejména z výše možných zisků za příjem odpadů a následný prodej produktů recyklace, dále pak z výkazu účetní závěrky za rok 2000, kdy poukázalo na položky „celková aktiva, stálá aktiva, peněžní prostředky“.
24. Žalobkyně upozornila na to, že správní orgány chybně poukazují na aktiva brutto ve výši 106 milionů Kč, přičemž lze uvažovat pouze aktiva netto, která činí 69,6 milionů Kč. Žalovaný však hodnotil v této souvislosti více aspektů, přičemž v posuzovaném případě, kdy byla uložena sankce ve výši 2 mil. Kč, nemá rozdíl v hodnotě aktiv brutto a netto vliv na úvahu o likvidačním charakteru pokuty.
25. Inspekce ve svém rozhodnutí v rámci odůvodnění citovala z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 204/2007-35 ze dne 23. dubna 2009 (str. 6) a to na str. 30 dole a str. 39

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí, kdy si text rozsudku poněkud upravila a zcela nevhodně použila slovní spojení „exemplární potrestání“, byť se o žádný exemplární trest nejednalo. Uložená pokuta nevybočuje z obvyklých mezi správního trestání, výše pokuty byla stanovena i s ohledem na obdobné řešené případy. Jedná se o přestupek značného rozsahu co do délky jeho trvání i množství odpadů, se kterými bylo nepovoleně nakládáno, tomu pak logicky odpovídá i výše uložené pokuty.

26. Inspekce tak chtěla zdůraznit, že se nejednalo o nedbalost, ale zcela úmyslné jednání, není žádných pochyb o tom, že uvedená činnost byla realizována za účelem zisku. Vzhledem k objemům zpracovávaných odpadů se jejich využití na velké stavbě nabízí, připravovaná výstavba dálnice D11 se jeví jako logické řešení. Způsob použití zpracovaných odpadů však není pro posuzovanou věc nijak rozhodný.

III.

Posouzení žaloby

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
28. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když ani jeden z účastníků na výzvu soudu, zda s takovým postupem souhlasí, ve lhůtě nereagoval, má se tedy za to, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
29. Žaloba není důvodná.
30. Soud předně uvádí, že žalobkyně ve své žalobě nijak nenapadá skutková zjištění Inspekce na místě samém, tj. v „Recyklační středisku P.“, kde byla nastálo umístěna recyklační linka s přiděleným IČZ CZH00454, a kde byly rovněž soustřeďovány odpady přijaté k recyklaci, dále výstupy, a to jak výrobek určený k prodeji, tak odpady vyprodukované v rámci provozu linky, které byly vyjma asfaltových ker ve vlastnictví žalobkyně. Odpady po úpravě (recykláty) byly soustředěny na pozemcích p. č. Xa a Xb, k. ú. X. Odpady produkované provozem linky byly shromážděny odděleně na kupách na pozemku p. č. Xc.
31. V provozním řádu z ledna 2020 se kromě jiného uvádí:
- „Mobilní drtící jednotka RESTA DCJ 700x500 má jedno stálou plochu pro umístění a to v rámci povoleného provozovaného zařízení k využití odpadů (viz rozhodnutí č.j. 18859/ZP/2006/Va-4 ze dne 4.12.2006) terénní úprava pozemků p.č. Xa a Xb katastrální území X; a to na pozemku v rámci tohoto zařízení.“*
- „Mobilní drtící jednotka RESTA DCJ 700X500 je mobilním zařízením, které nebude trvale umístěno jen na jednom místě - pozemku, ale bude dočasně umístěno podle potřeby práce. V případě potřeby je mobilní drtící jednotka převezena k místu vzniku stavebních či demoličních sutí – na příslušnou stavbu, kde musí být k dispozici dostatečné zpevněné plochy pro shromáždění dostatečného množství odpadů a dále pro přechodné umístění vyrobeného recyklátu, resp. upraveného odpadu, a zdroj vody pro vlhčení.“*
32. V provozním řádu z 2009 je uvedené:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„Mobilní drtící jednotka RESTA DCJ 700x500 má jedno místo pro parkování a to v rámci povoleného provozovaného zařízení k využití odpadů (viz rozhodnutí č.j. 18859/ZP/2006/Va-4 ze dne 4. 12. 2006) terénní úprava pozemků p.č. Xa a Xb katastrální území X; a to na pozemku v rámci tohoto zařízení.“

33. Žalobkyně v první žalobní námitce namítá, že jednala v dobré víře, že je možné kombinovat mobilní i stacionární využití daného zařízení, jelikož neurčitý právní pojem použil jiný správní orgán – Krajský úřad Královéhradeckého kraje, nikoliv žalobkyně, když v novém provozním řádu uvedl místo původního parkování (PŘ 2015) na umístění (PŘ 2020) s tím, že popsané místo stálého umístění bylo projednáno s dotčenými orgány (zejména Městský úřad T., odbor životního prostředí a KHS Královéhradeckého kraje, územní pracoviště T.).
34. Ze shora citovaných provozních řádů je zcela zřejmé, že žalobkyni bylo vydáno povolení pro mobilní zařízení, které bude pracovat vždy tam, kde to bude potřeba a že bude trvale umístěno na pozemcích p. č. Xa a Xb katastrální území X, ze kterých tedy bude přemísťováno dle potřeby. Na těchto pozemcích tak linka pracovat neměla vůbec, popřípadě pouze jako zařízení dočasně umístěné pro využití v rámci terénních úprav těchto pozemků. Rozhodně zde nemohla být využívána pro zpracování odpadu pro třetí osoby.
35. Žalobkyně tak nemohla být v dobré víře, že díky změně původního slovního spojení „*má jedno místo pro parkování*“ nově na „*má jednu stálou plochu pro umístění*“ a to s ohledem na další znění provozních řádů, kde je nadále uvedené, že tato linka je *mobilním zařízením, které nebude trvale umístěno jen na jednom místě - pozemku, ale bude dočasně umístěno podle potřeby práce*, a je zjevné, že ke změně charakteru linky z mobilní na stacionární změnou provozního řádu nedošlo.
36. Soud má za to, že žalobkyně nepochopila podstatu přestupku, za který byla potrestána. Mobilní zařízení k využívání odpadů (recyklační linka), s přiděleným IČZ CZH00454 může být skutečně používáno buď jako mobilní zařízení s tím, že bude přistaveno na určité místo, kde bude docházet ke zpracování odpadu na této lince, nebo může být součástí jiného zařízení s patřičným povolením, kde bude docházet ke zpracování odpadu dovezeného do tohoto zařízení.
37. Pokud tedy žalobkyně tvrdí, že se u mobilního zařízení jednalo o stacionární zařízení, bylo nutné, aby toto bylo uvedené v povolení tohoto konkrétního stacionárního zařízení. Jak ale bylo zjištěno, součástí povoleného provozu provozovatelky D. Š. na těchto pozemcích, a to rozhodnutím KÚKK č.j. KUKHK-27529/ZP/2016 ze dne 12. 9. 2016, bylo pouze zařízení k využívání již upraveného odpadu k terénní úpravě a nikoliv samotná úprava odpadu, příp. prodej recyklátu třetím osobám.
38. Žalobkyně tak byla rozhodnutím inspekce uznána vinnou ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že nakládala s odpady na pozemcích p. č. Xa, Xb, Xc a Xd, k. ú. X v rámci zařízení „Recyklační středisko odpadů“, bez povolení příslušného krajského úřadu. Rozsah a způsob nakládání s odpadem v tomto recyklačním středisku totiž překračoval povolení vztahující se k předmětnému zařízení, když zde sbíral/vykupoval, skladoval/soustřeďoval a upravoval/recykloval a následně vzniklé výrobky prodával třetím osobám zcela mimo povolení zařízení umístěného na těchto pozemcích, které spočívalo pouze ve využití odpadů v rámci terénních úprav. Jinými slovy žalobkyně na těchto pozemcích fakticky nakládala s odpady bez povolení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

39. Proto i závěr žalobkyně, že jelikož ze *schváleného PŘ tak nevyplývá, že by bylo stacionární využití daného zařízení zakázáno. Je tudíž v tomto rozsahu nemožné, aby žalobce provozoval předmětné mobilní zařízení v rozporu s PŘ*, je nesprávný. Žalobkyně mohla využít toto mobilní zařízení stacionárně ve schváleném zařízení, ale jak žalobkyně správně uvedla, *pro řádný provoz podle nového zákona o odpadech je nezbytné projít řízením o ELA, územním rozhodnutí a o povolení provozu. Z toho lze dovodit, že žalobkyně si byla vědoma toho, že k provozování takového zařízení potřebuje jiné povolení, jelikož provozované stacionární zařízení zcela jistě může ohrozit životní prostředí více, než provozování mobilního zařízení na různých místech, při kterém je nakládáno s odpady jiným způsobem.*
40. Žalobkyně tak nebyla potrestána za provozování tohoto mobilního zařízení v rozporu s PŘ, ale za porušení povinnosti podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech nakládat s odpady pouze v zařízení určeném pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu, tedy nakládání s odpady (sběr/výkup, skladování/soustřeďování, úprava/recyklování) na předmětných pozemcích bez patřičného povolení. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
41. Nedůvodná je i druhá námitka, kterou žalobkyně namítala, že *není možné sankcionovat zároveň podle schváleného PŘ a zároveň za provoz nedovolený s tím, že pokud je žalobce sankcionován za to, že nakládal s odpady bez povolení, není mu zřejmé, proč je sankcionován ještě za provoz podle provozního řádu.*
42. Soud má za to, že tento souběh není vyloučen. Žalobkyně při provozu této linky v zařízení bez patřičného povolení dále porušovala PŘ, což žalobkyně ani nespornuje a to tím, že porušila povinnosti uvedené v kapitole 3.1 PŘ z roku 2020 - „dokladování kvality přijímaných odpadů“, v kapitole 3.5 PŘ z roku 2020 - „sledování kvality upravených odpadů“, v kapitole 5.1 PŘ z roku 2015 a 2020 - „průběžná evidence o odpadech, hlášení o produkci a nakládání s odpady“, a v kapitole 5.3 PŘ z roku 2015 a 2020 - „provozní deník“. Což se mohlo stát, i kdyby měla žalobkyně k předmětnému stacionárnímu zařízení „Recyklační středisko P.“ povolení příslušného krajského úřadu, což neměla a tím se dopustila druhého přestupku. Anebo z opačné strany: i kdyby žalobkyně provozovala tuto linku jako mobilní, tj. na různých místech, dopouštěla by se zřejmě shora popsaných skutků. Žalobkyně tak porušila dvě zákonné povinnosti, proto je souběh možný.
43. Nedůvodnými shledal soud i žalobní námitky týkající se trestu. Soud předně souhlasí se žalovaným, že provozování v podstatě „černého zpracování odpadu“ rozhodně není jen administrativní pochybení. Rovněž tak porušení povinností uvedených shora v bodě 42. Porušením těchto povinností mohlo dojít k faktickému ohrožení životního prostředí.
44. Soud rovněž neshledal pokutu nepřiměřenou ani likvidační ve vztahu k žalobkyni. Žalovaný resp. Inspekce výši pokuty zcela dostatečně zdůvodnila a soud odkazuje na tuto část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, se kterým zcela souhlasí.
45. Žalobkyně nepřináší v žalobě kromě námitky že se správní orgán spletl v aktivech společnosti o přibližně 40 milionů Kč, žádné další skutečnosti, ze kterých by šlo dovodit, že pokuta je pro ni likvidační.
46. Soud neshledal, že pokuta je ve zjevně nepřiměřené výši podle § 78 odst. 2 SŘS. Zákon za nakládání s odpady bez povolení dovoluje uložit až pokutu 25 milionů, proto pokuta v řádu desetiny nemůže být označena za nepřiměřenou. Soud proto nevyhověl ani žádosti žalobkyně o její moderaci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch, nevzniklo ji právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.